

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 209/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Šutkom, Ernestova bašta 2524/7, Nové Zámky, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 3Tp/311/2024-2 zo 6. septembra 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3Tp/311/2024-2 zo 6. septembra 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť. Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov jej právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Nové Zámky (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 8/22/4404-126 z 8. augusta 2024, ktorým bola ako nedôvodná zamietnutá v poradí už druhá žiadosť sťažovateľky o obmedzenie príkazu okresnej prokuratúry z 26. augusta 2022 vydaného podľa § 96a ods. 1 Trestného poriadku (vtedy pod č. k. I PO-V-7/2022/4404-2) na zaistenie konkrétnych nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľky z dôvodu podozrenia, že tieto boli výnosom z trestnej činnosti podľa § 130 ods. 9 písm. a) Trestného zákona [a podľa § 89 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak išlo o veci dôležité pre trestné konanie] a bolo možné predpokladať, že tieto budú predmetom ochranného opatrenia zhabania vecí podľa § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu sťažovateľka považuje za nepreskúmateľné.
4. Tvrdí, že žiadosť o obmedzenie príkazu na zaistenie nehnuteľností odôvodnila rapídny pokles svojich príjmov a s tým spojenými existenčnými problémami, pretože v tom čase už vyše šesťnásť mesiacov nemala žiaden príjem z prenájmu alebo predaja zaistených pozemkov. Pri pravidelných mesačných nákladoch na jej chod a zároveň záväzkoch voči veriteľom jej hrozí v roku 2025 zákonná povinnosť podať na seba návrh na vyhlásenie konkurzu. Navrhovala preto kompromisné riešenie, ktorým by okresná prokuratúra obmedzila zaistenie na časť pozemkov, aby aspoň s niektorými mohla disponovať a uhradiť z ich príjmu svoje záväzky, a tým sa vyhla vyhláseniu konkurzu.
5. Okresná prokuratúra zamietnutím žiadosti uznesením č. k. 1 Pv 8/22/4404-126 z 8. augusta 2024 ako nedôvodnej sa podľa sťažovateľky nevysporiadala s argumentom, že v prípade vyhlásenia konkurzu na jej majetok budú prioritne uspokojení veritelia v konkurznom konaní, a nie poškodení v trestnom konaní. Ak orgány činné v trestnom konaní v súvislosti so zaistením nehnuteľností argumentujú primárne potrebou ochrany nehnuteľností s cieľom uspokojenia poškodených v trestnom konaní, potom k tomuto s najväčšou pravdepodobnosťou vôbec nedôjde, lebo uprednostnení budú veritelia v konkurze, ktorý prebehne skôr, ako dôjde k právoplatnému rozhodnutiu v trestnej veci. Sťažovateľka pritom nežiadala zrušiť dotknutý príkaz v celosti, ale ho iba čiastočne obmedziť. Na závery prijaté okresnou prokuratúrou reagovala tiež tým, že podnikala iba so zaistenými pozemkami a inú činnosť s iným majetkom nevykonávala.
6. Okresný súd postup a rozhodnutie okresnej prokuratúry z 8. augusta 2024 vyhodnotil ako správne a zákonné, avšak podľa sťažovateľky v jeho rozhodnutí absentuje riadne odôvodnenie, preto ho vníma ako arbitrárne. Konajúci súd sa vôbec nevysporiadal s jej argumentáciou (že je v kríze a že jej reálne hrozí vyhlásenie konkurzu), len v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenie sťažnosťou napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry, čo je z pohľadu tak výrazného zásahu do ústavného práva sťažovateľky absolútne nedostatočné. Okresnému súdu malo byť zrejmé, že v prípade spustenia procesu konkurzného konania nastane situácia, ktorú orgány činné v trestnom konaní z pozície ochrancov možných budúcich poškodených v trestnom konaní nebudú vedieť ovplyvniť, pretože tí (poškodení) budú za veriteľov považovaní až po právoplatnom skončení trestného konania. Ani okresná prokuratúra, ani okresný súd sa nezamysleli nad tým, že konkurzné konanie prebehne oveľa rýchlejšie a efektívnejšie, pritom správca konkurznej podstaty v prípade speňažovania zaistených pozemkov nebude prihliadať na príkaz okresnej prokuratúry na zaistenie nehnuteľností, lebo ním nie je viazaný. Argument o dôsledkoch konkurzu konajúce orgány vedome obišli bez akéhokoľvek vysvetlenia. Do úvahy navyše prichádza aj alternatíva, že trestné stíhanie môže skončiť inak ako rozhodnutím o vine a treste.
7. Postupu okresného súdu vytyka aj nesprávnu aplikáciu ustanovení procesného predpisu vzťahujúceho sa „na príslušnosť nadriadeného orgánu oprávneného rozhodovať o opravnom prostriedku“. Svoju príslušnosť okresný súd odvodil okrem všeobecného § 2 ods. 3 Trestného poriadku aj z § 191 písm. e) Trestného poriadku, avšak podľa sťažovateľky je takto zdôvodnená príslušnosť nesprávna, lebo sťažovateľka nie je v postavení podozrivého.

8. Odôvodnenosť právomoci ústavného súdu o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľka nachádza v skutočnosti, že v jej prípade reálne hrozí stav, že subjekt (sťažovateľka), do ktorého práv sa dočasne zasiahlo, zanikne skôr (po ukončení konkurzu dôjde k výmazu z obchodného registra), ako skončí trestné stíhanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 3Tp/311/2024-2 zo 6. septembra 2024, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresnej prokuratúry o zamietnutí žiadosti na zrušenie alebo obmedzenie zaistenia nehnuteľností. K neprípustnému zásahu do označeného základného práva malo dôjsť nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a jeho arbitrárnosťou, ako aj tým, že o riadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu okresnej prokuratúry nebol príslušným konať okresný súd.

10. Pri preskúvaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaisťovacích inštitútov, v dôsledku ktorých je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi stanovil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho: rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, čo znamená, že vyvodené závery o naplnení podmienok uvedených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku nemôžu byť v úplne zrejmom nesúlade so zistenými skutkovými okolnosťami, ktoré sú orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii (pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 379/03 a IV. ÚS 577/2021). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku dotknutého subjektu za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (pozri napr. sp. zn. I. ÚS 554/03, I. ÚS 369/03 a IV. ÚS 577/2021).

11. Sťažovateľke je minimálne z konania o jej predošlej ústavnej sťažnosti (sp. zn. I. ÚS 264/2023) známy názor ústavného súdu, že k preskúvaniu rozhodnutí o zaistení nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti pristupuje ako k rozhodnutiam dočasnej a zabezpečovacej povahy vydaným v priebehu prípravného trestného konania zdržanlivo, keďže do práv sťažovateľky sa nezasahuje konečným spôsobom (obdobne pozri aj napr. I. ÚS 264/2023, IV. ÚS 672/2022). Ustanovenie § 96a ods. 8 Trestného poriadku umožňuje v priebehu trestného konania opakovane žiadať o zrušenie zaistenia. Napriek tomu ústavný súd rozhodnutia o sťažnosti proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o zrušenie zaistenia v trestnom konaní preskúmava z pohľadu namietaného porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 60/2023, III. ÚS 43/2023, IV. ÚS 602/2021, I. ÚS 264/2023). Je to potvrdením judikatúry ústavného súdu, v zmysle ktorej ani súdne rozhodnutia dočasnej a zabezpečovacej povahy nemožno úplne vylúčiť z rámca ústavnoprávneho prieskumu.

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej základného práva napadnutým uznesením okresného súdu. V predmetnej veci išlo o zaistenie nehnuteľností podľa § 96a ods. 1 Trestného poriadku, pričom

okresný súd rozhodoval o sťažnosti proti rozhodnutiu okresnej prokuratúry o žiadosti sťažovateľky podľa § 96a ods. 8 Trestného poriadku v rámci prieskumu odôvodnenosti príkazu na zaistenie nehnuteľností.

13. V napadnutom uznesení okresný súd rekapituloval dovtedajšie zistenia orgánov činných v trestnom konaní, že v čase rozhodnutia o zaistení nehnuteľností tieto vlastnila sťažovateľka, ktorá ich nadobudla od obchodnej spoločnosti UNICO TRADE, s. r. o., a táto ich odkúpila od obchodnej spoločnosti Elektrosvit Nové Zámky, a. s.. Všetky menované obchodné spoločnosti (vrátane sťažovateľky) boli pri podpise príslušných zmlúv zastúpené Mgr. Martinom Šutkom (a v prípade Elektrosvitu, a. s. aj Mgr. Jozefom Šutkom). Ceny nehnuteľností v čase ich prevodov boli pritom (na škodu veriteľov a akcionárov) značne podhodnotené a zmluvy, ktorými sa prevádzali medzi spriaznenými obchodnými spoločnosťami, boli v podstate iba „*pro forma*“. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zopakoval názor okresnej prokuratúry, že tieto okolnosti boli postačujúce pre potrebu realizácie zaisťovacieho úkonu s dodatkom, že tieto nehnuteľnosti môžu byť prinajmenšom predmetom ochranného opatrenia zhabania veci § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

14. Rozhodnutie okresnej prokuratúry okresný súd vyhodnotil ako správne a súladné so zákonom a ani v konaní predchádzajúcom jeho vydaniu nezistil žiadne pochybenia. Okresný súd preto v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie uznesenia okresnej prokuratúry, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil a doplnil, že podmienkou zaistenia nehnuteľnosti musí byť existencia dôvodného podozrenia, že nehnuteľnosť je nástrojom, alternatívne výnosom trestnej činnosti, čo v danom prípade bolo splnené a dovtedy neboli vzhliadnuté dôvody či už na úplné zrušenie zaistenia, alebo určité obmedzenie zaistenia, keďže stále existovalo dôvodné podozrenie, že zaistené nehnuteľnosti súvisia s trestnou vecou, resp. sú v jej príčinnej súvislosti. Existenciu dôvodného podozrenia, že nehnuteľnosť je nástrojom alebo výnosom trestnej činnosti, mal okresný súd preukázanú aj z uznesenia o vznesení obvinenia (10. marca 2023) dvom konkrétnym osobám práve v súvislosti s prevodom dotknutých nehnuteľností.

15. Námietku sťažovateľky týkajúcu sa negatívneho vplyvu zaistenia predmetných nehnuteľností na jej ekonomickú situáciu s hrozbou následného konkurzu okresná prokuratúra (s ktorou sa okresný súd stotožnil) považovala z hľadiska existencie dôvodov zaistenia nehnuteľností za irelevantnú s vysvetlením, že zaistením sa sleduje naplnenie jedného z cieľov trestného konania. Z tohto dôvodu nebolo možné vyhovieť ani alternatívne vyjadrenej v žiadosti v podobe obmedzenia zaistenia, pretože to nezodpovedalo ani prezentovaným cieľom tohto inštitútu a nebolo to ani v záujme poškodených. Okresná prokuratúra zároveň k tejto námietke poznamenala, že podľa aktuálneho výpisu z obchodného registra vyplynulo, že sťažovateľka nemala v predmete činnosti výhradne prenájom, eventuálne kúpu a predaj nehnuteľností, ale aj iné činnosti.

16. Ústavný súd napadnuté uznesenie okresného súdu v spojení s rozhodnutím okresnej prokuratúry vyhodnotil ako primerané tomu, že ide o rozhodnutie o dočasnom zaisťovacom opatrení a nemožno ho *prima facie* považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Jeho odôvodnenie predstavuje dostatočný základ na jeho výrok, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu prokurátorky okresnej prokuratúry. Napadnuté uznesenie má zákonný podklad, keďže predpoklad právnej normy obsiahnutej v § 96a ods. 1 Trestného poriadku sa na základe zistených skutočností javí ako naplnený (prevod nehnuteľnosti spôsobom odporujúcim zákonu – trestným

činom – na spriaznenú právnickú osobu), vedie k naplneniu účelu aplikovaného zaist'ovacieho inštitútu (zabránenie odčerpania výnosu z trestnej činnosti, zabránenie vyňatia nehnuteľností z dosahu orgánov činných v trestnom konaní a súdu do doby, keď o nich bude možné rozhodnúť na základe vykonaného dokazovania), pričom ústavný súd neidentifikoval prejavy svojvôle v rozhodovaní okresného súdu (sudcu pre prípravné konanie).

17. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, že by sa konajúce orgány verejnej moci vo svojich uzneseniach náležitým spôsobom nezaoberali vecne relevantnými námietkami. Z obsahu oboch rozhodnutí jednoznačne vyplýva opak. Okresný súd sa stotožnil s rozhodnutím okresnej prokuratúry, ktorá zreteľne reagovala aj na argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa jej nepriaznivej podnikateľskej a s tým spojenej finančnej situácie v súvislosti so zaistením nehnuteľností. Nesúhlas sťažovateľky s prijatými závermi v tejto oblasti rozhodne neznamená, že sa príslušné orgány jej námietkou nezaoberali a bez ďalšieho z tohto nemožno vyvodit' ani arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

18. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že v prípade spustenia procesu konkurzného konania nastane situácia, ktorú orgány činné v trestnom konaní z pozície ochrancov možných budúcich poškodených v trestnom konaní nebudú vedieť ovplyvniť a správca konkurznej podstaty v prípade speňažovania zaistených pozemkov nebude prihliadať na príkaz okresnej prokuratúry na zaistenie nehnuteľností, lebo ním nie je viazaný, ústavný súd iba stručne poukazuje na znenie ustanovenia § 98a ods. 1 a 2 Trestného poriadku, ktoré dáva jednoznačnú odpoveď na tvrdenia sťažovateľky.

19. Podľa § 98a ods. 1 Trestného poriadku práva tretích osôb k majetku, veciam alebo iným majetkovým hodnotám zaisteným podľa tohto dielu možno uplatňovať podľa osobitných predpisov. So zaisteným majetkom, vecou alebo inou majetkovou hodnotou možno v rámci výkonu rozhodnutia, výkonu záložného práva, exekúcie alebo konkurzného konania nakladať len s predchádzajúcim písomným súhlasom predsedu senátu a v prípravnom konaní prokurátora; to platí aj pre výkon záložného práva. Podľa ods. 2 označeného paragrafu právne úkony urobené bez súhlasu podľa odseku 1 sú neplatné.

20. Citované ustanovenia príslušného procenoprávneho predpisu, ktorým sa dané konanie riadi, tak obavy sťažovateľky načrtnuté v jej ústavnej sťažnosti eliminuje.

21. Pokiaľ sťažovateľka atakovala príslušnosť okresného súdu (sudcu pre prípravné konanie) na rozhodnutie o jej riadnom opravnom prostriedku proti uzneseniu okresnej prokuratúry z 8. augusta 2024, je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejmé, že okresný súd svoju príslušnosť odvodil od úpravy zakotvenej v § 2 ods. 3 a § 191 písm. e) Trestného poriadku.

22. Podľa § 2 ods. 3 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní o zásahoch do základných práv a slobôd podľa tohto zákona rozhoduje sudca pre prípravné konanie; sudca pre prípravné konanie rozhoduje aj v iných prípadoch, ktoré ustanovuje zákon, medzinárodná zmluva alebo právne záväzný akt Európskej únie. Sudca pre prípravné konanie pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní rozhoduje vždy, ak podľa medzinárodnej zmluvy alebo právne záväzného aktu Európskej únie má subjekt trestného konania (§ 10 ods. 10) zaručený účinný prostriedok nápravy pred súdom.

23. Podľa § 191 písm. e) Trestného poriadku o sťažnosti proti rozhodnutiu, ktorým prokurátor rozhodol o rozsahu práv podozrivého podľa § 33b ods. 3 alebo ak podľa tohto zákona rozhodol vo veci, v ktorej subjekt trestného konania má podľa medzinárodnej zmluvy alebo právne záväzného aktu Európskej únie zaručený účinný prostriedok nápravy pred súdom, rozhoduje sudca pre prípravné konanie súdu, ktorý je príslušný na konanie v prvom stupni, a to spravidla do piatich pracovných dní od predloženia veci súdu.

24. Nesprávnosť použitia § 191 písm. e) Trestného poriadku v tomto prípade sťažovateľka nachádza iba v skutočnosti, že v trestnom konaní nevystupovala ako podozrivá.

25. Znenie zmienenej právnej normy nepodmieňuje jej aplikáciu iba na prípad osoby podozrivej, ale aj na iné subjekty, ktoré majú zaručený účinný prostriedok nápravy pred súdom a práve na túto jej časť sa okresný súd zamerlal odkazom na ustanovenie § 2 ods. 3 Trestného poriadku. Sťažovateľka pritom nijako nespochybnila, že by ju nebolo možné považovať za subjekt trestného konania v zmysle § 10 ods. 10 Trestného poriadku. V tomto smere polemiku v ústavnej sťažnosti nevedie.

26. Vo vzťahu k zvolenému postupu okresného súdu je na tomto mieste potrebné pre úplnosť uviesť, že ústavný súd nepodáva výklad zákonov, t. j. ani tejto veci nemôže „inštruovať“ okresný súd, či a ako mal dotknuté ustanovenia Trestného poriadku aplikovať. V rámci konania o ústavnej sťažnosti sa ústavný súd zameriava na posúdenie zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych predpisov všeobecnými súdmi, resp. inými orgánmi verejnej moci s obsahom základných práv a slobôd (pozri napr. II. ÚS 142/2015, III. ÚS 717/2016). Pri výklade a použití ustanovení zákona je však nevyhnutné rešpektovať skutočnosť (a práve dodržanie tohto je predmetom skúmania ústavným súdom), že interpretácia zákona nemôže popierať účel a zmysel právnej úpravy a vo svojich dôsledkoch reštriktívne zasahovať do základných práv a slobôd, ktorých rešpektovanie je súčasťou základných princípov právneho štátu (pozri napr. I. ÚS 209/2019). Do výkladu zákona realizovaného príslušným orgánom verejnej moci (tu okresného súdu) by ústavný súd mohol zasiahnuť iba v prípade, že by sa tento javil ako ústavne nekonformný. O takúto situáciu však v posudzovanom prípade jednoznačne nešlo.

27. Za takejto situácie nemožno námietku sťažovateľky o nepríslušnosti okresného súdu akceptovať ako dôvod na vyslovenie porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

28. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ (tu sťažovateľka), a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou napadnutým uznesením okresného súdu na jednej strane a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na strane druhej

neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavnú sťažnosť preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

30. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu